

мухи, защото много мъчно ще бъде да се живее самъ. Да живѣешъ вѣчно самъ е по-добръ да умрешъ. Ще умрешъ и нищо нѣма да знаешъ и чувствашъ, а га животъ ще изпитвашъ и радости и скърби.

Нанстина, тя имала единъ добъръ приятелъ — шурецътъ, но той спѣлъ, вѣчно спѣлъ и нищо неможела да сподѣли съ него. Дали ще се събуди нѣкога той? Но и да се събуди, той не може замѣни кръвнитѣ ѣ роднини, защото той е чуждъ въ рода имъ.

Прѣдавайки се на такива тѣжни мисли, Дзумъ-Дзумъ чувствала, че нѣщо я дави въ гърдитѣ и главата ѣ се върти; даже захарътъ, млѣкото и кафето не ѣ се услаждали, щомъ нѣмало съ кого да ги сподѣли. Защо сѣ богатства, щомъ е самъ на свѣта?

Но ето че зимата минала и настанала пролѣтътъ: слънцето пакъ заблѣстѣло и топличко грѣло, а по зеленитѣ двѣ дрѣвчета на двора се заблѣлѣзвали вече и зелени листца.

И една сутринъ, прѣди обѣдъ, ставало нѣщо чудно. Мария отворила прозореца на кухнята и вжтрѣ влѣзълъ прѣсенъ, приятенъ пролѣтенъ въздухъ. Отначало Дзумъ-Дзумъ трепнала, но послѣ се оживила и подмладяла. Слѣдъ малко колебания тя рѣшила да напустне топлото си кѣтче и да хвъркне къмъ отворения прозорецъ. Едва показала глава отъ него и чула пакъ онова приятно брѣмчене изъ въздуха. Цѣлъ роякъ красиви, млади, блѣстящи, възхитителни, пѣргави мухи се въртѣли и играели на свѣтлото слънце. Опиенена отъ радостъ, Дзумъ-Дзумъ се спуснала срѣдъ рояка, приближавала се ту къмъ една, ту къмъ друга, прѣгръщайки ги, тя ги разпитвала и цѣлвала. Отъ радостъ тя едва не заплакала.

— Сестрички, ахъ, мили сестрички! колко се радвамъ, че доживѣхъ да ви видя пакъ! — казвала тя.

Но мухитѣ се изплашили и разбѣгали по разни страни. Една отъ тѣхъ извикала:

— Що за плашило е това?

— Гледайте това дебело брѣмчило! — викала друга.